

Opkomen voor mezelf

Opkomen voor mezelf; conflictvaardig of assertief?

Fronsend keek mijn manager me aan. 'Maar Marieke, je snapt toch zeker ook zelf wel dat we dat niet kunnen doen!?' Uit alles bleek dat ze mijn verzoek om het roken op de vestiging van het uitzendbureau te beperken maar vervelend vond. Het was 1994 en ik werkte er inmiddels een paar maanden. Iedere dag kwam ik met hoofdpijn thuis. De collega's en mijn manager rookten tijdens het werk en wanneer uitzendkrachten kwamen inschrijven of hun werkbriefjes kwamen inleveren stonden de asbakken klaar. En dat terwijl de wet waarin een werkgever verplicht werd om te zorgen voor een rookvrije werkplek al 12 jaar oud was.

Als 'nieuwe' had ik me al een tijdje ingehouden om hierover te klagen, maar mijn zus werd kwaad toen ze hoorde hoe er met mijn gezondheid werd omgesprongen. Waren ze nou helemaal betoeterd? Het was de wet, en daarbij, ik was haar kleine zusje die zich uit de naad werkte voor haar werkgever.

Ik vond het lastig mijn zus gelijk te geven. Mijn loyaliteit aan mijn collega's werd op de proef gesteld door haar boosheid. Bovendien heb ik altijd moeite gehad met ruzie maken. Dus wat deed ik? Ik sprong in de bres voor de mensen die zich niet konden verdedigen omdat ze er niet bij waren. Dat begreep mijn zus weer niet van mij, met als gevolg dat ik balancerend op het slappe koord het onderwerp maar niet meer aansneed.

Tot ik weer eens met hoofdpijn in mezelf mopperend naar huis ging. Mijn slachtofferrol voelde heel bekend en ik kende mijn tekst dus ook goed. Ik had lang kunnen oefenen, zo ongeveer vanaf mijn puberteit. Ik was één van die meisjes die niet in opstand kwam tegen haar ouders, maar die mopperde en zich zielig voelde. Dat was wel eens lekker, want dan hoefde ik me niet

schuldig te voelen als er een keer iets mis ging. Het lag niet aan mij maar aan : de leraar, mijn broer, de meisjes uit mijn klas, het weer, enz..

Ik weet niet precies waarom ik dit deed. Terugkijkend kan ik me voorstellen dat het te maken had met dat ik vaak de jongste was, niet zo uit de kluiten gewassen (eufemistisch uitgedrukt), een stem die eerder piepte dan ontzag kon inboezemen. Ik had gemerkt dat het wel eens werkte als ik dan zielig deed. Uit medelijden kon ik dan nog wel eens iets voor elkaar krijgen, wat een ander regelde door in de pauze op de vuist te gaan. Ook mijn ouders gaven wel eens toe om van het gezeur af te zijn. Maar wat werkt op je achtste thuis of op het schoolplein, hoeft niet meer effectief te zijn op je dertigste tijdens werkoverleg. Ik ben weleens in de valkuil gestapt dat ik die rollen door de war haalde. Zat ik toch bij mijn baas te klagen over werkdruk. Dat werd niet begrepen en hielp me niet voorruit.

Daarbij komt dat ik bang was voor ruzie. De woede van een ander, die komt zo bij mij binnen, dat ik er voor weg liep. En het gezegde, waar twee vechten hebben twee schuld hielp ook al niet, want daarmee kon ik mijn eigen verantwoordelijkheid in de situatie niet meer ontkennen.

Maar thuisgekomen zag Frank dat ik weer niet lekker was. En al vond hij het heel vervelend voor mij, hij werd ten lange leste ook een beetje kwaad op me. Want hij had er ook last van dat ik niet meer vrolijk was in de avond. En de enige die er wat aan kon doen, was ik zelf. Het voelde alsof ik moest kiezen tussen mijn collega's en mijn vriend. Die keuze was snel genoeg gemaakt. De volgende ochtend zat ik bij mijn manager.

Steun kwam toen uit onverwachte hoek: de districtsmanager was een niet roker en zo kwam het dat er 'niet roken' tijden werden afgesproken. En die tijden werden steeds verder verlengd, want ik voelde me gesterkt door het kleine succes en hoorde van meer collega's van andere vestigingen dat ze het onderwerp op de agenda hadden gezet van hun vestiging. Mijn rokende collega had de pee in, mijn manager probeerde het professioneel te dragen maar af een toe kreeg ik een steek onder water. Tot ze stopte met roken.

Na 1,5 jaar verhuisde ik naar Tilburg en kwam daar op een andere vestiging te werken. Een diepe kantoortuin met 25 collega's waarvan 60 % een pakje per dag rookten zo ongeveer. Wederom wachtte ik met het verzoek om de rookoverlast te verminderen. Ik wilde eerst dat ik wat krediet had opgebouwd, want als al deze collega's boos op me zouden worden, ik wist niet of ik dat aan zou kunnen. Maar na een paar weken met hoofdpijn gewerkt te hebben bracht ik het onderwerp toch maar te berde tijdens het vestigingsoverleg. Er werd wat schamper over gedaan, en de manager, roker, probeerde het onderwerp te stallen voor nader onderzoek. Ik begreep de rokers ook wel, het is niet leuk wanneer iemand je geneugten wil afpakken. Ik ging op zoek naar een oplossing. Toen ik met de mogelijkheid van luchtreinigers kwam werd dit goedgekeurd. En zo kreeg ik de afstandsbediening in beheer van de afzuigkappen.

Bij de komst van weer een nieuwe manager, pakte die door met uiteindelijk resultaat dat er in het magazijn gerookt kon worden, maar aan de bureaus niet. Telkens was er het argument dat op vrijdagmiddag, wanneer de uitzendkrachten langs kwamen met hun werkbriefjes, er gerookt moest kunnen worden. Het commerciële argument dat we de uitzendkrachten moesten koesteren was belangrijk. Tot ook de uitzendkrachten verbaasd reageerden dat er gerookt mocht worden. Toen ik uiteindelijk na bijna 2 jaar wegging zeiden de collega's tegen me dat ze het

jammer vonden dat ik wegging. ik was een fijne collega geweest, dat zeker, maar vooral omdat ze bang waren dat ze nu weer meer zouden gaan roken!

Voor mij een belangrijke les om niet te mopperen maar me uit te spreken voor wat belangrijk is voor me, met begrip voor de behoefte van de ander. Een conflict komt meestal niet door het ontbreken van een oplossing, maar door een focus op het eigen belang en het niet luisteren naar en begrip tonen voor de ander.

Uiteindelijk is de vestiging helemaal rookvrij geworden, en de aandelen van het bedrijf? Die bleven stijgen.